୨୬-୨-୨୧ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓଁ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନୂଆ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଭିନେତା ଅଟୁ ଏବଂ ଜଣଙ୍କର ପାର୍ଟ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମାନ ନୁହେଁ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାପାଇଁ ତୁମେ ରୁହାନୀ ଯୋଦ୍ଧା ବା କ୍ଷତ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ଉପାୟ ମିଳିଯାଇଛି ?

ଉତ୍ତର:- ହେ ରୁହାନୀ କ୍ଷତ୍ରିୟମାନେ, ତୁମେ ସର୍ବଦା ଶ୍ରୀମତ ଉପରେ ଚାଲୁଥାଅ । ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିଦିଅ ତେବେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ଓଲଟା-ସିଧା ଅର୍ଥାତ୍ ଫାଲତୁ ସଂକଳ୍ପଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହିପାରିବ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଏହି ମିଠା ଉପାୟ ତୁମକୁ ମାୟାଜିତ୍ କରିଦେବ ।

ଗୀତ- ଜିସ୍‌କା ସାଥୀ ହେ ଭଗବାନ...

ଓଁ ଶାନ୍ତି । ଏହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ କବିତା ଅଟେ । ଏହାର ଅର୍ଥ କେହି କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଭକ୍ତମାନେ ଗୀତ ଭଜନ ଆଦି ଗାଉଛନ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ମହିମା ଆଦି କରିବାର ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ପିତାଙ୍କର କେବେ ମହିମା ବା ଗୁଣଗାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ । ପିଲାମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଇଏ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ବେହଦର କଥା ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ବେହଦର ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ଏବେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ମନେପକାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି - ହେ ବାବା, ଯାହାଙ୍କର ଏହାଙ୍କ ନାମ ଶିବବାବା । ଯେପରି ଆମେମାନେ ଆତ୍ମା ସେହିପରି ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ଆତ୍ମା, ଯାହାଙ୍କୁ ସୁପ୍ରିମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ କୁହାଯାଉଛି, ତାଙ୍କର ଆମେ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ତାଙ୍କୁ ସୁପ୍ରିମ୍ ସୋଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ତାଙ୍କର ନିବାସସ୍ଥାନ କେଉଁଠି ? ପରମଧାମରେ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିଠାରେ ଥା'ନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ନାଟକରେ ଅଭିନେତାମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପାର୍ଟ ଅନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେତିକି ଦରମା ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଧାମରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ କମ୍ ହେଉ ବା ବେଶୀ ହେଉ ପାର୍ଟ ମିଳିଛି । ଆତ୍ମିକ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ କିପରି ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପାର୍ଟ ଏକାଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କଠାରେ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏକାଭଳି ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସବୁଠାର ଉତ୍ତମ ପାର୍ଟ ସେହିମାନଙ୍କର ଯେଉଁମାନେ ଶିବଙ୍କର ରୁଦ୍ରମାଳାରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଅଛନ୍ତି । ନାଟକରେ ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭଲ ଅଭିନେତା ଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର କେତେ ପ୍ରଶଂସା ହୋଇଥାଏ । କେବଳ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ଲୋକମାନେ ଯାଆନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ବେହଦର ଡ୍ରାମା ବା ନାଟକ ଅଟେ ଯେଉଁଥିରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଭିନେତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଭିନେତା, ରଚୟିତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ, ସେମାନେ ସବୁହେଲେ ହଦର ଅଭିନେତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଆଦି ଆଦି । ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ସୀମିତ ଅଭିନୟ ମିଳିଛି । ବାସ୍ତବରେ ପାର୍ଟ ଆତ୍ମା କରିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ମନୁଷ୍ୟର ଏହିଭଳି ପାର୍ଟ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସାରା ପାର୍ଟ ଆତ୍ମାର । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ କେହି ବି ଜାଣିନଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ କଳିଯୁଗରେ ତ' ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ମଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି କି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ।

ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମାର ପରିଚୟ ପାଇ ସାରିଛ ଯେ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପାର୍ଟ ମିଳିଛି ଯାହାକି ଜଣଙ୍କର ପାର୍ଟ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ସବୁ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ରହିଛି । ଏମିତି ତ ଯେଉଁ ନାଟକ ସବୁ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ପାର୍ଟ କରିଥାଏ । ଭଲ ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ କହିଥାଏ ମୁଁ ଗଭର୍ଣ୍ଣର (ରାଜ୍ୟପାଳ) ଅଟେ, ଅମୁକ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ କେହି ବି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ନୁହଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବି । କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କେହି ବି ଜାଣିନଥା'ନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସବୁକିଛି ଜାଣିଛ । ଶୁଦ୍ର

ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଉ□ମ ଅଟ । ତେବେ ଏତେ ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେଉଁଠୁ ଆସିବେ ଯିଏକି ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଜା ହେବେ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ସଂଖ୍ୟାରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଲେ, ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଲେ ସେମାନେ ପ୍ରଜା ହୋଇଗଲେ । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରାଜାର ବହୁତ ପ୍ରଜା ଥା'ନ୍ତି ତୁମେମାନେ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ତିଆରି କରିଛ । କେହି କେହି ତ' ପ୍ରଦର୍ଶନୀ, ପ୍ରୋଜେକ୍ଟର ଆଦିରୁ ବୁଝି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ଯୋଗ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି । ଏବେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆସିବେ । ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ଆସିବେ ଏବଂ ସାହୁକାର ପ୍ରଜା, ରାଜା-ରାଣୀ, ଗରିବ ସାଧାରଣ ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ଆସିବେ । ରାଜକୁମାର ରାଜକୁମାରୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହେବେ । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ତ୍ରେତାଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବ□ମାନ ହିଁ ରଚନା ହେବେ । କେବଳ ୮ ବା ୧୦୮ଜଣ ତ ହେବେ ନାହିଁ ନା । ବ□ମାନ ହିଁ ସମସ୍ତେ ରଚନା ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସେବା କରିଚାଲିଛ । ଏହା ମଧ୍ୟ କିଛି ନୂଆ ନୁହେଁ । ତୁମେ କୌଣସି ଉତ୍ସବ ଆଦି ପାଳନ କରୁଛ, ତାହା ମଧ୍ୟ କିଛି ନୂଆ ନୁହେଁ । ଅନେକଥର କରିଛ, ପୁନର୍ବାର ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଧନ୍ଦା ହିଁ କରିବ, ଆଉ କ'ଣ କରିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବେ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ । ତେବେ କ୍ରମାନ୍ୱୟ ତ' ସବୁକଥାରେ ଥାଏ । ତୁମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ଭଲ ଭାଷଣ କରନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ଇଏ ଭଲ ଭାଷଣ କରିଲେ । ଅନ୍ୟର ଭାଷଣ ଶୁଣିଲେ ମଧ୍ୟ କହିବେ ଯିଏ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଣାଉଥିଲେ ସିଏ ଭଲ ବୁଝାଉଥିଲେ । ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଯଦି ତାଙ୍କଠାରୁ ଯୋଗ୍ୟ ଥାଏ ତେବେ କହିବେ ଇଏ ତାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ମୁଁ କିପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଆଗକୁ ବଢିବି । ବୁଦ୍ଧିମାନ ପିଲାମାନେ ଭାଷଣ କରିବା ପାଇଁ ତୁରନ୍ତ ହାତ ଉଠାଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ସବୁ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟ, ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମୋମନେ ମେଲ୍ ଟ୍ରେନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ଦେଶବାହକ ହୋଇଯିବ । ଯେପରି ମମ୍ମା ସ୍ପେଶାଲ୍ ମେଲ୍ ଟ୍ରେନ୍ ଥିଲେ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ବିଷୟରେ ତ' ଜଣାପଡିବ ନାହିଁ କାରଣ ଦୁଇଜଣଯାକ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ କିଏ କହୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ସର୍ବଦା ମନେକର ଯେ ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏବଂ ଦାଦା ଉଭୟ ଜାଣିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅଟନ୍ତି । ବାହାରେ ବାହାରେ କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ତ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟେ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ମହିମା ଶୁଣି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ସନ୍ତାନ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ି ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ତେବେ ତା'ର ବାପା ଭାବେ ଯେ, ଏହି ପିଲାଟି ମୋର ନାମକୁ ବହୁତ ବିଖ୍ୟାତ କରିବ । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଅମୁକ ସନ୍ତାନଟି ଏହି ସେବାପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଭାଷଣ କରିବା, କାହାକୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେବା, ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବା । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଇଥିଲେ ଜଣଙ୍କର ୫ଟି ପୁଅ ଥିଲେ, କେହି ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ଯେ, ତୁମର କେତୋଟି ପୁଅ, ସିଏ ଉ□ର ଦେଲେ ମୋର ୨ଟି ପୁଅ । ସିଏ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ତୁମର ତ' ୫ଟି ପୁଅ ! ସିଏ ଉ□ର ଦେଲେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ସୁପୁତ୍ର ମାତ୍ର ଦୁଇଜଣ । ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନ ତ' ବହୁତ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା କହିବେ ଏହି ଡାକ୍ତର ନିର୍ମଳା କନ୍ୟାଟି ବହୁତ ଭଲ । ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ସେ□ର ଖୋଲାଇଦେଲା । ଏହା ହିଁ ଭାରତର ସେବା । ତୁମେ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛ । ରାବଣ ଏହି ଭାରତକୁ ନର୍କରେ ପରିଣତ କରିଦେଇଛି । କେବଳ ଜଣେ ସୀତା ରାବଣର ବନ୍ଦୀଶାଳାରେ ନଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ସବୁ ସୀତାମାନେ ରାବଣର ବନ୍ଦୀଶାଳାରେ ଥିଲ । ବାକି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସବୁ ମନଗଢ଼ା କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସତ୍ୟଯୁଗଠାରୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହାକିଛି ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଆସିଛି ତାହା ପୁଣି ପୁନରାବୃ□ ହେବ । ନିଜେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ନିଜେ ପୂଜାରୀ ହେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପୁଣି କଳିଯୁଗୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ରାମରାଜ୍ୟ ତ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀମାନଙ୍କର ଥିଲା ।

ବ□ମାନ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ରୁହାନୀ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଅଟ । ଯେଉଁମାନେ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ କ୍ଷତ୍ରିୟ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ହେଲ ଆତ୍ମିକ କ୍ଷତ୍ରିୟ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ବାହୁବଳର ଯୋଦ୍ଧା । ପୂର୍ବରୁ ବାହୁଦ୍ୱାରା ମଲ୍ଲଯୁଦ୍ଧ ହେଉଥିଲା । ପରସ୍ପର ଲଢ଼େଇ କରି ବିଜୟୀ ହେଉଥିଲେ । ଏବେ ତ' ବୋମା ଆଦି ତିଆରି ହୋଇଗଲାଣି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ଷତ୍ରିୟ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ଷତ୍ରିୟ । ତୁମେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେଉଛ । ତୁମେ ହେଲ ଆତ୍ମିକ ଯୋଦ୍ଧା । ରୁହ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ହିଁ ଏହି ଶରୀରର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି କରୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ ବାବା ଆସି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମକୁ ମାୟା ଗ୍ରାସ କରିବ ନାହିଁ । ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ତୁମକୁ

ଓଲଟା-ସିଧା ସଂକଳ୍ପ ଆସିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ମନ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ ରହିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ଏହାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ବାବା ଆପଣ କେତେ ମିଠା । ଆତ୍ମା କହୁଛି— ବାବା । ବାବା ମଧ୍ୟ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମର ପିତା ତୁମକୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବାକୁ ଆସିଛି । ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପି ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ । ଏହା ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟ ଜଗତ ଅଟେ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ବିରାଟ ଲୀଳା । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ବୀଜରୂପ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ସମସ୍ତେ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । କିଏ କେଉଁ ଧର୍ମର ତ' କିଏ କେଉଁ ଧର୍ମର । ସମସ୍ତେ ସମୟ ଅନୁସାରେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । କୁହାଯାଏ ଅମୁକ ଏହି ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ବା ପୈଗମ୍ବର ଅର୍ଥାତ୍ ବା□ାବହକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସେଠାରୁ କେହି ବି ପଠାନ୍ତି ନାହିଁ । ଏସବୁ ଡ୍ରାମାନୁସାରେ ପୁନରାବୃ□ ହେଉଛି । ବାବା କେବଳ ଜଣେ ଯିଏକି ଧର୍ମ ଏବଂ ରାଜଧାନୀ ଉଭୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏବେ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ବିନାଶର ଜ୍ୱାଳା ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟ ନା । ତୁମ ପରେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ବଂଶ ସବୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ୍ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଆଦିପିତା । ବଂଶାବଳୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମା ଯିଏକି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପୁଣି ତାଙ୍କଠାରୁ ବଂଶାବଳୀ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । କୁହାଯାଏ ଭଗବାନ ସୃଷ୍ଟି କିପରି ରଚନା କରନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସୃଷ୍ଟି ତ' ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟିର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପତିତ ହୋଇଯା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଡାକନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଆସି ଏହି ଦୁଃଖୀ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପୁଣି ସୁଖୀ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି ବାବା ଦୁଃଖହ□ା ସୁଖକ□ା ଆସ । ନାମ ମଧ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି ହରିଦ୍ୱାର । ହରିଦ୍ୱାର ଅର୍ଥାତ୍ ହରିଙ୍କର ଦ୍ୱାର । ସେଠାରେ ଗଙ୍ଗା ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ଗଙ୍ଗାରେ ସ୍ନାନ କରିଲେ, ହରିଙ୍କର ଦ୍ୱାରକୁ ଚାଲିଯିବୁ । କିନ୍ତୁ ହରିଙ୍କର ଦ୍ୱାର କେଉଁଠି ଅଛି ? ସେମାନେ ପୁଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ହରି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ହରିଙ୍କର ଦ୍ୱାର ତ' ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ଯିଏ ଦୁଃଖହ□ା-ସୁଖକ□ା ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପିତାଙ୍କର ଏବଂ ଘରର ପରିଚୟ ବ□ମାନ ହିଁ ମିଳିଛି । ବାବାଙ୍କର ସ୍ଥାନ ଟିକିଏ ଉପରେ ଅଛି । ମାଳାରେ ଫୁଲ ସବୁଠାରୁ ଉପରେ ଥାଏ ତା'ପରେ ଯୁଗଳଦାନା । ଏହାକୁ ରୁଦ୍ରମାଳା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ରୁଦ୍ରମାଳା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ମାଳା । ଯେଉଁମାନେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଗଳାର ହାର ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେହି ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀରେ ରାଜ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା ନଥାଏ । କାରଣ ସେମାନେ ବାରମ୍ବାର ତଳକୁ ଖସିଯା'ନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ତ ରହିବେ ନା । ଆଜି ଠିକ୍ ଅଛନ୍ତି କାଲି ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସିଯାଏ, ଗ୍ରହଚାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟାର ପ୍ରଭାବରେ ଆସି ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ଢିଲା ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ସନ୍ତାନ ହୁଅନ୍ତି, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଶୁଣନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ କୁହନ୍ତି, ଧ୍ୟାନରେ ଯାଆନ୍ତି, ମାଳାରେ ମଧ୍ୟ ଗୁନ୍ଥା ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି... ପୁଣି ଏକଦମ୍ ଭାଗନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି, ଚଣ୍ଡାଳ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା କିପରି ହେବ ? ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା ହୁଏ ନାହିଁ । ଭକ୍ତ ମାଳା ଅଲଗା ଏବଂ ରୁଦ୍ର ମାଳା ଅଲଗା । ଭକ୍ତମାଳାରେ ମହିଳାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଲେ ମୀରା ଏବଂ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଲେ ନାରଦ । ଏହା ହେଲା ରୁଦ୍ରମାଳା । ସଂଗମଯୁଗରେ ବାବା ହିଁ ଆସି ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲୁ, ଏବେ ନର୍କରେ ଅଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ନର୍କକୁ ଲାତ ମାରି ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜପଦ ନିଅ, ଯାହା ତୁମର ଥିଲା ତାହା ଏବେ ରାବଣ ଛଡାଇନେଇଛି । ଏକଥା ତ ବାବା ହିଁ ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ଏହିସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର, ତୀର୍ଥ ଆଦିକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି ନା । ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର.... ଏକଥା ଆତ୍ମା ହିଁ କହିଥାଏ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ କ'ଣ ଥିଲା ? ନିଶ୍ଚୟ କଳିଯୁଗର ଶେଷ ସମୟ ଥିବ ଏବଂ ସଂଗମଯୁଗ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିବ ଯେଉଁ ସମୟରେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିବ । ବାବାଙ୍କୁ (ଭଗବାନଙ୍କୁ) ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନକ□ା କୁହାଯାଏ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପ□ କେଉଁଠାରୁ ମିଳିଲା ? ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳିଗଲା । ତେବେ ଏହି ବର୍ସା ବାବାଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ତୁମେ କାହାକୁ ବି ପଚାରିପାରିବ ଯେ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା, ତେବେ

ସେମାନେ ତାହା କିପରି ପାଇଥିଲେ ? କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଦାଦା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନଥିଲି । ତାଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଥିଲି କିନ୍ତୁ ଜାଣିନଥିଲି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ରାଜଯୋଗର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି । କେବଳ ଗୀତା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ରାଜଯୋଗର କଥା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜାଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । ତେବେ ଭଗବାନ ହିଁ ଆସି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଭାରତର ମୁଖ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର ହେଲା ଗୀତା । କିନ୍ତୁ ଗୀତା କେବେ ରଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସେ । ଯାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ରାଜ୍ୟ ଦେଇଥିଲି ସେମାନେ ରାଜ୍ୟ ହରାଇ ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନ, ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କାରଣ ଏବେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏସବୁ ଭାରତର ହିଁ କାହାଣୀ ଅଟେ । ଭାରତ ହିଁ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଛି । ଆଉ ସବୁ ଧର୍ମ ତ ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ୮୪ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହିଁ । ହେ ଭାରତବାସୀ - ବାବା ତ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ଆରମ୍ଭରୁ ଆସିଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ସୃଷ୍ଟିରେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ କିପରି ଶୁଣାଇଥାନ୍ତେ । ସେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୃଦ୍ଧି ହିଁ ହୋଇନଥାଏ ତେଣୁ ବୁଝାଇବେ କିପରି । ତେଣୁ ବାବା ଏବେ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ହିଁ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । କାରଣ ସିଏ ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶେଷ ସମୟରେ ହିଁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ଆଦି ସମୟରେ ଆସି ତୁମକୁ କ'ଣ ଶୁଣାଇବେ । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ଭଗବାନୁବାଚ - ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ଏହି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପାଣ୍ଡବ ସରକାରଙ୍କର ଅଟେ । ବ□ମାନ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ - ଯାଦବ, କୌରବ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବ ବ□ମାନ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏମାନଙ୍କୁ ତିନୋଟି ସେନା ରୂପରେ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସେନା ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯାଦବ, କୌରବମାନଙ୍କର ବିନାଶ ସମୟରେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଇଚାଲିଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି,କୁକୁର ବିରାଡି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ପରମାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ବାକି ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ପ୍ରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା । ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ସାଥୀ ସ୍ୱୟଂ ପରମାତ୍ମା ଥିଲେ । ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଥାତ୍ ରୁହାନୀ ପଣ୍ଡା (ଅଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣ) । ସେମାନେ ହେଲେ ଶରୀରର ପଣ୍ଡା । ତୁମେ ହେଉଛ ଆତ୍ମାର ପଣ୍ଡା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଏହି ବେହଦ ନାଟକରେ ହିରୋ ପାର୍ଟ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାଙ୍କର ପାର୍ଟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ କାହାର ପାର୍ଟକୁ ଦେଖି ଈର୍ଷା କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ସକାଳୁ-ସକାଳୁ, ଅମୃତବେଳାରୁ ଉଠି ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥା ହୁଅ, ଅଭ୍ୟାସ କର ଯେ - ମୁଁ ଏହି ଶରୀରର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ଅଟେ, ବାବା ଆପଣ କେତେ ମିଠା, ଆପଣ ଆମକୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ଦେହ-ଅଭିମାନ ଏବଂ ଦେହର ଦୁର୍ଗନ୍ଧଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହୁଥିବା ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ନିବାସୀ ହୁଅ ।

କଥାରେ ଅଛି ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥରେ ପରିମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନିବାସ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ ନ କରି ଦେହ ମନେ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଏବଂ ଦେହର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧଠାରୁ ସର୍ବଦା ଉପରେ ଉଡୁଥାଅ । ଟିକିଏ ବି ମଣିଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହଧାରୀ ପଣିଆର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ନ ଆସୁ, ସର୍ବଦା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରୁହ । ଯଦି ଜ୍ଞାନ-ଯୋଗର ଡେଣା ମଜବୁତ ରହିଥିବ ତେବେ କୁହାଯିବ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ନିବାସୀ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଶରୀର -ମନ ଏବଂ ଧନକୁ ସଫଳ କରୁଥିବା ବା ସର୍ବ ସମ୍ପ□କୁ ବଢାଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି ।